

Szikra János

Csobogj, patakocskám...

Proletárirodalom ősanyja,
mit akar tőlem, Pelagéja Nyilovna?

Nyírtam a füvet kertünkben, s pocokra héja,
a pogány magasból lecsapott rút neve, Pelagéja,

s két napja fényes elmémbe verve áll önhitte, mint aki
magát a nagy Sztálint éppen most tojta ki.

Szocreál anya, nimfomán ázsiai gésa,
mit remél tőlem, Nyilovna Pelagéja?

Incselkedik, netán cicázik velem még most is itt?
Büdös a ruszki kölni, *púdere* száz éve avitt

minálunk, akár az ocsmány rúzs, a denaturált, ócska
vodka. Elég volt, hullára -

nem dobja föl már a testvéri tömegeket Lenin hullája,
sem Kádár és Brezsnyev megbonthatatlan szájszókja.

A megszállás évtizedeiben savanyú emlőin nőtt föl
az összes dilettáns gimnáziumi önképzőkör.

Kérdem hát ismét önt, proletkult ősanyja,
mindezek után mit vár még tőlem, Pelagéja Nyilovna?

A hazug Makszim, az átvert Peskov, a *Keserű* szándéka
volna csupán, hogy máig érettem bizserg az ágyéka?

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-európai nyár* címmel jelentek meg 2012-ben.

Tegezzük egymást, jó,
galambocskám! Tahó

dög, depresszív múltam élősdi mocska,
ha nem tudsz, lám, elszakadni a gazdaállatodtól, Nyilovna.

Kötelező *knyígám*
hőse, Pelagéjám,

negyven év túntével tegyelek a magamévá újra?
Pela, megbocsátok. Nem te voltál a legnagyobb kurva!

Most tehát nyávogva, bégetve, mit bánom: nyihogva,
cirmosom, barikám, ős kancám, Nyilovna,

csicseregd, kismadár, csacsogd a szívembe,
cseveréssz, dorombold lágyan a fülemben,

súgd, szellőm, csobogd el, bűvópatakocskám:
mit kezdjünk egymással, én édes Nyilovnámm?

Ha a halál fölugrik a fákra

Párom borzas tűzok nyáron,
ősszel parázstollú páva,
téli éjjel világító hóbogyó,
de újra tűzok lesz belőle
tavasszal, ha sós vízbe mar
a kalózhajó.

Ha májusban jércecsőrök szaggatják a zöldet,
és télen, ha lábát töri a jég hátán a ló,
és ősszel,
ha elalszik a tükörben a páva,
és nyáron, ha a halál fölugrik a fákra,
este horgonyt vet és vitorlát bont
az én szerelmem homlokán
a hó.

Anyám nénje, Nenne

Sapkára száz forintot adott Keller
Margit, anyám nénje, Nenne, vén kutya,
de akkor már csak legyintett hajamra a tél,
föladta, mint Bonaparte Moszkvát –
szűzen halt meg szeptemberben vagy tavasszal,
túl a nyolcvanon, rozsdás konzerv, fölbontatlanul,
pedig milyen büszkén viselte még pár évig
az özvegy doktor Keller Kálmánné nevet,
én meg másra költöttem a pénzt.

Kilencszázhetvenhárom írtunk talán,
többször is kaptam sapkára, gondoskodott
volna rólam anyám nénje, Nenne, hú kutya,
tedd el gyorsan, Jancsikám, üvöltötte,
hallókészülékén babrálva, ne lássa meg a Zsuzsa,
aki tőlem nem a százast féltette, hanem a lakást.

Kísérj el a temetésre, kért anyám, de nem kísértem,
elegem volt a családból, még nem mertem bevallani,
köztetek én minden héten körülbelül hétszer meghalok –
ő meg szűzen távozott egy tavaszon vagy
szeptemberben, anyám nénje, Nenne, vén kutya,
az első magyar óvónők és néptanítók egyike.

S míg lassudan továbbgurul az égen a Hold,
hatalmas, korhadt spániel-füleit fölöttünk lobogtatja
Kálmánka mellett az emlékek homoktávan.

Kihúlt kémény a hold alatt

Hideg kémény a hold alatt,
titok sütötte régi kert –
anyám járt erre egykor?
Lányom sétál itt holnap
a szemgolyó-néma hold alatt?

Apám barangolt erre úttalan,
szorongó anyámat kereste itt,
szál rózsza vibrál kezében,
sötét ujjá közt rózsza vöröslök
azóta is.

Szárnyát a nyomor lenyeste.
Bálban sem énekelte soha
a bácskai kéményseprő-segédék,
sem a kitelepített sváb legények
sóvár, keserű dalát.

Szívemből hulló korom vagy, apám.
Anyám, fehér fátyladdal mi lett?
Kihúlt kémény a hold alatt,
Úristen! Mi lett belőlünk,
s nélkülünk veled mi lesz?